
Prædiken til Søndag efter Nytaar

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til Søndag efter Nytaar	4
S.e. Nytår	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til Søndag efter Nytaar

S.e. Nytår

Prædikedag S.e. Nytår

Prædikedato 4. januar 1925

Prædiketekst Matthæus 2,19-23

Prædiken ID P040125-01

Kilde KMF-nr. 14.17.10 (Datering ifølge Niels Nøjgaard.)

S. e. Nytaar

Det er Mt, der har saa meget med Engle — maaske frommest — det kan blot betyde, at Josef fik den gode Indskydelse, som han *vidste* var fra Gud — baade Englebesked *til* Ægypten og *fra*. Ja, for det var Guds Vilje, at Jesus skulde til Ægypten ligesom Folket havde været der; for det er nødvendigt, at den, der vil hjælpe og frelse, maa gennemgaa det samme som den, der skal hjælpes og frelses — Almisser er en Haandfuld fra en flot og nærmest ligeglad Haand, men Hjælp, Frelse det er fra den forstaaende, den, der har sat sig ind i *dens* Lidelse, der skal hjælpes, frelses. Vil du forklage dig over Fattigdommens Byrder, saa forklag dig ikke til en hovedrig, over Sygdommens, saa klag til en, der selv har kendt Sygdom, ellers møder du ej Forstaaelse; jeg har kendt en Mor, hvis Datter det gik ilde, hun jog hende ud af sit Hus, en Far, hvis Søn tog af Kassen, han drev ham koldt til Amerika, denne Mor, denne Far har ikke sat sig i den lidendes Sted, de har aldrig forstaaet hvorfor X maatte til Ægypten, hvorfor han skulde have et Minde om raa brutale Mænds Trusler og Kommanderen, om Rejse gennem sviende Ørkensand, i Kamp med Glohede og Febertørst — for Folket selv havde jo et saadant Minde fra sin Ungdom, og Folkets Frelser maatte forstaa Folket fuldt ud — have levet i Tid i Folkets *Sted*.

Og tilbage til Judæa kunde de ikke komme — saa ser da MT ogsaa Guds Styrelse heri — det vidste de gamle enfoldige kloge — strax naar der var sket en Ulykke, ja, saa var det jo

godt for noget, de begyndte hverken med Hyl og Jammer ell. med Spørgen og Utaalmod, nej, de bøjede sig med Fred ind under det: Guds Vilje ske. — Nu er der det at sige, at vi intetsteds hos Profeterne har det, at han skulde kaldes Nazaræer, men det er vel og blot Meningen at henvise til, at han endog hvad By-afstamning angaar skulde være ringe og overset, Herregud, er du fra Rødby, siger Ordet — Fallitterne og Rødsocialisterne og Ubetydelighedens By — ja, Herregud han var fra Nazareth — han skulde være forsøgt i al Ringhed, for at han kunde hjælpe de ringe; for dem var han sendt til — for at kalde, ikke retfærdige, men Syndere. Og for hver den, der *er* ringe og føler sig ringe, dér er Livets Tornelænker bleven Rosenkæder og Tilværelsens Fængsel en Højenloftshal, siden han kom, han har adlet al Lidelse og Foragt, fordi han selv har delt Kaar med os og det er vel den dybe Sandhed i det, vi kalder hans Forsonerliv og -død — han vidste, at man maa gaa ind under dens Lidelse, man vil hjælpe, vi vil da ligne ham og ikke sky det, der gør ondt, hvis vi dermed kan hjælpe andre — vi faar jo Lønnen i hans Rige, vi gør det jo for Evighedens Skyld ak, Troen paa en hinsidig Verden er taget meget af, det kendes desværre, at Offervilligheden formindskes, man tænker paa sit eget og vil, at Verden skal dreje sig om sig selv — i Indien er Religion stærk, og der er Selvpinerne, man haaner dem tit ved at sige, at det er Spot, og dog staar de som en vældig Protest mod Troen, at vort Liv er ikkun af denne Verden, at det gælder om her at have det godt — — han skulde kaldes Nazaræer, være overset og ringeagtet og *dog* have Aandens Storhed, den eneste virkelige — den vi ogsaa kan naa ved at træde i hans Fodspor ved at ville lide ondt, naar det er nødvendigt, men aldrig gøre ondt.

Fra et ulige Aar, vel 1925